

“Monografies Mèdiques”

La diabetis. Estudi fisiològic i clínic

pel

DR. R. CARRASCO I FORMIGUERA

La concepció mèdica de la diabetis ha estat trasbalsada darrerament per l'entrada en la terapèutica de la insulina.

La diabetis ja era una malaltia subjecta a una contínua renovació a mida que anaven avançant els nostres coneixements sobre fisiologia nutritiva sense un medicament específic damunt del qual recolzar un tractament, anàvem marginant els trastorns i complicacions per mitjans dietètics.

Això feia—i fa encara, car estem solament als començaments—del malalt un ésser empresonat per una rigurosa norma de vida i de la qual no en veia l'acabament. Els malalts, alguns d'ells disciplinats, creien, altres es cansaven, anaven d'un metge a l'altre, queien en mans de saludadors, empraven medicaments empírics aconsellats per qual-sevol veí, o herbes que recomanava l'herbolari. Però qui també es cansava era el metge; de rutina feia la seva prescripció, ordenava el règim adequat i es plegava de braços esperant que vinguessin els trastorns finals o complicacions extemporànies per a actuar d'una manera més enèrgica, encara que ineficaç.

Avui les coses ja marxen per un altre camí. La insulina ha situat el problema en un pla perfectament científic. Podem regular el tractament de la diabetis, podem mirar de guarir-la, quan no aconseguirem deturar-la, relentir els seus trastorns, evitar les seves complicacions. Més coneixedors del fisiologisme nutritiu podem permetre al malalt un règim més adient i menys rigorós combinant-lo amb un tractament terapèutic. Ultra, els estudis sobre la cetosi i acidosi dietètiques ens han mostrat la causa de la mort que podríem dir

natural del diabètic, i, per tant, sobre aquest coneixement emprar mitjans per a evitar o allunyar aquest terme fatal.

Tots aquests nous estudis sobre fisiologia i fisiopatologia nutritiva, cetosi i acidosi, acció de la insulina, han canviat, com diem, al principi, el concepte de la malaltia. I ho han canviat en pocs anys, i van perfeccionant-se cada dia que passa les conclusions amb nous fets que aporten els homes de laboratori i els clínics. Per això la Monografia del Dr. Carrasco Formiguera, autoritat potser la més alta avui entre nosaltres en aquesta matèria—és un esdeveniment, car compleix una necessitat immediata.

I cal confessar que l'autor està ben bé a l'altura de la tasca que s'ha imposat. Aquest estudi fisiològic i clínic de la diabetis, fill de les últimes descobertes, és una cosa perfecta per la seva claredat, per la manera justa que descriu i fa entendre la malaltia, malgrat la brevetat que la col·lecció de “Monografies Mèdiques” limita als seus autors. No hi ha pas fullaraca en aquest tractat, tot ell està atapeït de matèria científica, res hi ha que es pugui negligir ni que hi vingui balder. El metge, quan s'hagi ben saturat d'aquest treball, podrà estar segur de saber no tot el que s'ha escrit en diabetis en els darrers anys, però sí de tot el que necessita saber per a encarar-se amb un diabètic i interpretar la seva simptomologia segons les darreres troballes de la Ciència mèdica.

Cal esperar el volum següent del Dr. Carrasco dedicat a les complicacions i tractament i estem segurs que seran profitosos els seus ensenyaments als nostres pràctics.